

אמר להם הממונה

פרק שלישי יומא

٧

עין משפט
נר מצוה

ז א ב מיי פ"ג מהלכות
ק"ש הלכה יא טור ש"ע
א"ח סי' עו סעיף ה רב
אלפס דרכות פ"ג דף יח[:
ח ג ד מיי פ"ז מהלכות
דרכות הל' ח' טוש"ע
א"ח סי' קע סעיף א רב
אלפס סוף פ"ח דרכות דף
מו[:

ב ה מ"י פ"ה מהלכות
 ביאת מקדש הלכה ד:
י ו מ"י פ"ג מהל' עבודת
 יוה"כ הלכה ב:
י ז ח שס הלכה ג:

רבינו חננאל

ואוקימנא המטיל מים
צדו קדוש ידים
משום דצדקה לשפצן
הניצוצות הניתחין
וגרלי בשפצותיהן.
משום הניצוצות עצמן.
ואיסורא נמי איכא מפני
אגרא כאילו מן גרלים
אין וצאן בקיבולא אל
בשחיטה כרות ששכה,
לפיק ניותות הניצוצות
על גרלי, נמי שוהה ריה
לנו עמ' מרלי, ומצא מוציא
אין על בני שם ממוזין.
אמר ר' פפא צואה
במקומה. לומר [במקום]
השנותן תחורר על אם
שצואה ממנו, אפילו אם
אמר נראית אל שנישום
לעשות צרכי, אסור
לקרות קרית שמע כנגדה
משום דנפש וזהמא
אין דמא לעזרה על
בשרו. ח"ר הלכה בסעודה
אדם יאמר השתתן וכו'
אין תחת וכו'. דיבר
עם חבריו הפליג נוטל
שתי דיו וכו'. הניח,
מחיל לעסודת אהליה,
בכל לשתייה כנסו וישם
מקומן ואחר כך אין
ידי. [מבטל] אין צד
נכנס לעבודה אפילו הוא
שטור עד שטובל כיו.
אמר ר' זבנא בן אבין
היה שטור ומיהו על
למה. אמר ר' זבנא וכו'
גדול ביום הכפרים שטבל
עשה מהר של שחר,
ונביא לעשות עבודת
היום, הוא טובל עד
סבילה אחת מפני צרכי
העבודה (פ) ונכנס לעבודה
מתחילה אינו דין שצריך
לשטול. ויהי' תהיה אחת
סוין טבילה זו וכו', לומר,
ששטול וכו' ואולי יאמר
שיש שכל סוין טומאה ויפוש.

(א) ר"ל דה"מ דיכול
ליטול מבחור לסעודה אכילה.
(ב) נראה דכ"ל.

תוֹם יִשְׁנִים (המִשְׁנָה)
מְדַלֵּם לְקַמֵּן אִיבְעִיָּה לִיה
מִהוּ שְׂעִשְׂה סִכִּין אֲרוּסָה
לְשִׁחוּט כּו' תִּיבְעִי לְרִבְנָן
עַד כֵּאֵן לֹא קִאֲמִי רִבְנָן
הֵסֵם אֵלֶּה דְלֹא עִיזִי עֲבוּדָה
פִּי וְהִיטֵ רִבְנָן דְּר' יְהוּדָה
דְּאֲמִי שֶׁסֵּם מְאֻרְעִין טוֹבְלִין
מִסּוּם דְּרִיִּישׁ בְּטוֹמֵאָה אֲבָל
שֶׁאֵר אֲמֵר לֹא, מְכַלֵּל דְּר'
יְהוּדָה מְחַלֵּל לְטַבֵּשׁ שֶׁאֵר
אֵדָם אֲפִילוּ אִין שֶׁסֵּם עֲבוּדָה.

הגון סמיכה ותנופה שבעלים
הכל אדם כגון מכנים ידיו
ממורה [אלה] (ו) אפילו למתן
ועשה וקשה והא היינו דמסיק
יהיה יהיה למימר בין קדש
לבן ומבדיל לבן לבגדי וזה.
שמי קידושין לפני הטבילה
גרס מקדש לקדש לא לבגדי
הפך קדש מן התורה אלא
מכל מקום לא אשכחין שם
שילך מהיקשא דשאר אדם

מצוה **לשפשה**. תימה אחאי צריך לשפשה והא מסתמא קיימא
 לן י' כרצנ ד"ה דאסור לאחא בזהא ואמרו ליה רצנ
 והלא נישאות נישון על רגליו וכו' אלמא דכסאוחו בזהא אין נישאות
 נישון על רגליו וי"ל אשכ"ח אי אפשר שלא יהו מעט נישון על רגליו

ליה לרבי אמי דאמר
 שניצא בניצוצות שעל
 בככרות שפכה ומוציא
 מזורים אמר רב פפא
 לקרות ק"ש היכי דמי
 דלא נראית ^(ג) לא
 שרת לא צריכא דיושב
 ית ומאי שנא מצואה
 צואה על בשרו או
 רב הונא אמר מותר
 אמר אסור לקרות
 המא שלא במקומה
 הלכה בסעודה אדם
 ידיו אחת ונכנס דיבר
 שתי ידיו ונכנס
 מבחוץ ויכנס מפני
 במקומו ונוטל שתי
 האורחין א"ר חסדא
 יאכל לאכול נוטל
 ידיע דאנינא דעתיה
 ואנא אפילו לשתות
 א דעתאי: **מתני'**
 לעבודה אפילו מהור
 יילות ועשרה קדושין
 יום וכולן בקדש על
 לבד פרסו סדין של
 (קידש ידיו ורגליו):
 וימא טבילה זו למה
 מוקדש לקודש
 למקום שענוש כרת
 לחול לקודש וממקום
 מקום שענוש כרת
 רבי יהודה אומר
 כדי שיזכור טומאה
 במאי קא מיפלגי
 באחולי

יִסְחָחוּ בַצִּמָּה כֻּלָּא אִזּוּ יִהְיֶה רֹבץ נִיּוֹנוֹת נִתְּמִים עַל רִגְלָיו וּפְסִילוֹ אִם מִשְׁפָּט יִהְיֶה יִכְרַ וְיִוְרִי לָעוּ עַל בְּנֵי וּגְם יֵשׁ לוֹ טוֹרָה לִשְׁפָּטָן הַכֹּל וּמִנִּיחָם: **אִין אִרְם בְּנֵבִים לַעֲבֹדָה אִפְּרִי מְהוּר עַד שְׁהוּ מְהוּר.** לֹא דוֹקָא לַעֲבֹדָה אִלָּא אִפְּרִי לִשְׁמִיחָה דְּלֹא עֲבֹדָה הִיא מוֹכָח לְקַמֵּן דְּבִעֵי טְבִילָה וּפְסִילוֹ בְּלֹא עֲבֹדָה רַק שְׂנֵבִים לַעֲזֹרָה וְכֵן מוֹכִיחַ צִירוּשְׁלֵמי דְּקָדָמָר לֹא סוֹף דְּבִרַּת עֲבֹדָה אִלָּא אִפְּרִי שֶׁלֹּא לַעֲבֹדָה וְכֵן מוֹכִיחַ לְקַמֵּן כְּמוֹ שֶׁאִפְרָשׁ בְּסִמּוּךְ:

ומה המשנה בין קדש לַקֹּדֶשׁ ב'. תימה לי איכא למפרך מה ל' דודאי הק"י אינו אלא צטוור הנכנס כדי לעבוד אלא דמדרבנן מה ליום הכפורים כשהוא מקודש לקודש שכן טוּבֵל במקום אצל קשה אם כן כי קאמר בסמוך צמאי קא מיפלגי לימא דבהא ממפרך מה ליום הכפורים שהוא חמור שלא הוכשרה עבודה יום צדיקן ויריך צפ"ק לשבועות (דף ט.) אלא ז"ל דבן זומא לא מחשיב להו מלא הכי ומה המשנה מקודש לקודש א"ע שטבל כבר טבילה חשובה ל' עבודת היום וחרו וחרו טפי ממון כך ומחמת שכפרת היום מרובה קדוש סבירא הוא כיון דלכתי לא נתקדש בצגדי קודש שיטבול צבול:

רבי

ואומר רבינו דכל אל דמחייב רבי יהודה לטבול מייר שם שם כעין עבודה דהנכנסת לדין צוים אהוואו
ונכנסין למקוה ואו לקריאה להמניח דביכורים, וזכאה מתקת (רביעי) [דעני] (1) שישלען ק"ו דמתמכת
לשמות. והא דאמר צירולמי [פ"ג הי"ג] לא סוף דבר לעבודה, הכי פירוש, לא סוף דבר לעבודה
היטותם וסבותם כדאמר ר' יוחנן. וזכה הכהן בקשר בקשר דאמר ר' יוחנן סוף דבר לעבודה קדושת
ביתא דהא דאמר ר' יוחנן שטות שטות דמקום [כ"ד] ודמי וזמני מה' יא, ועוד לשטת דמקום לקדש לא משטת
לקדש. על כן נראה לרבינו דמקדש לקדש היינו שמשנה מבגדי קדש לבגדי קדש דהיינו מבגדי וזה
אמר ר' אבהו ק"ו ודמי: וזה המושג בזה. הימנה לרבי' (דמפרש) על דאמר ר' יוחנן דמי חמין לא קמין
ואקריה כמין וכו' גרוד צויה: וי' ושמא עליו אלא גילוי מותא ענולא. מוהי לא קמין אקריטס
קדש קאי יחא דלא הי קדושים אלא צורך פסיתא וצויה. ומוהי למה שפירש דמן קדש וזמא לא
בכח שלובם בגדי קדש, וכל אדם לא אצטרין קדש אלא מדרבנן, וזה שפיר מה שאל ר' יוחנן שם קדושים
קדושים אפילו כ"ג שלובם בגדי קדש, אם לא נאמר שלובם שאר אדם מדרבנן גדול וכן שלובם בגדי
לענין שלובם שפירש שם קדושים

ממלוא לשפּשפּ. צידו נילוצות של מי רגלים הניחזין על רגליו שלא ילא
צבהן חוץ ונראה ככרות שפכה שאין מי רגליו מקלחין אלא שותחין
ושוכרות שפכה אינו מוליד ויאמרו על בניו שאינם שלו: **במקומה.** בנקב
יפי הטבעת אסור זה לקרות ק"ש: **וייו צבים הכסא.** מחילה מפסקת

הכנים ידיו דרך חור שבמחילה: וכן
הפסוק אמר אסור משום כל
עצמותי תאמרנה וגו' (הפס' לה)
טעמא משום כל עצמותי אבל משום
זוהמא הריח לא וקסאי לרב פפא
מתריירו: במקומה נפיש וזהמא.
תפפור ריחה: הלכה בפסודה. כלומר
הלכה זו אמרו בהלכות פסודה:
אדם. שילא מתוך הפסודה להשמיך
מיים נוטל ידו אחת אותה ששיפף
צבה נילוצות: והפליג. שהה: נוטל
שפי ידיו. לכיון שהפליג שעה אחת
לא שמים הסיח דעתו מסעודתו ולא
זכרה לשמור ידיו וכן עסקניות: ולא
יטול מבחוץ. שלא יאמרו עליו לא
נטל: ומחזיר הטפיה על האורחין. ה"ג
לה בתוספתא דברכות [פ"ד]. טפיח פך
שזיקין ממנו מים על הידים מחזירו
על האורחים המסובין והשמש מחזירו
עליהן ואומר יש בכם הנריך לטול
ואין זאת אלא להודיע שנטל זה
וע' שהכין את ידיו: לא אמר. דלא
יטול בחוץ אלא שאינו נריך ערב
ללכות אלא לשמות הוא נכנס שהיו
רגילין להנריך לשמות בשמיה אחר
ההמון ומיהו נריך לטול שמה יתן
פרוסה לתוך פיו: מידע ידע דאנינא
ידעמיה. ולא חשדי ליה: מתגבי'
לעצודה. לאו דוקא דאין אדם נכנס
לעורה עד שיטבול וטעמא מפרש
בגמרא: השם טעילות וכו'. וכן
ללה בגמרא: על צים הפסודה. על ג' ג'
לשכת בית הפסודה: חוץ מו. הראשונה
ששאינה צאה חוצה ליום הכפורים
היה כל יומא נמי איחא אבל טעילות
הבאות חוצה ליום"כ כתיב צהן
במקום קדוש בעניינא דאחרי מות: ו'
ג' טעילות וז' של כל שחרית למה
לנעור: ומה הפסנה מקודש וכו'.

המשתנות מחדך לפנים ומפנים לחוך ששני המקומות קדש ועל שניהם
ענוש כרת הנכנס בטומאה: **עוון עבילה**. בין עבודה לעבודה כדיליך
בפרקין (דף לב.) וזה הבא מצינו לעורה שהוא מחול אל הקדש וכו':
ספר עבילה היא זו. אין כאן חובה מן המורה אלא לסרך ולתפוש
בצבש עבילה כדי לעלות על לב שאין עבילה אלא לטמאה ולתת ללבו
אחש יש טומאה עליו ויחזר טומאה ישנה שיש עליו ושכחה ויפרוש
מלצא לעורה היום עד שיעריב שמשו אחר העבילה ולא יעבור היום:
באחולי

להתם שכן רוצה לעבוד עבודה אצל טהור הנכם שלא לעבודה מניי
וגורו אפילו בנכם שלא לעבוד גזירה שמא יעבוד וא"ת אחתי ליפר
קדוש די"ל דבשאר ימות השנה נמי יטבול במקום קדוש מהאי דינ
פליגי לזון וזמא טביל במקום קדוש ולר' יהודה לא ועוד דאמרי איבא
הדייט אלא בכהן גדול או ליפר שכן מרובה כפרתו של היום כ
פירכות דאדרבה אלימי אלים לק"ו ע"י כך וכנים אותן חומרי בק"ו ו
במקום קדוש ואע"פ שהוא כהן גדול דקדוש טפי ואע"פ שהוטלה עליי
אפ"ה כריך טבילה המשנה מחול לקדוש לא כ"ש והאי דלא טביל במק

ש' ריב"א דלעטע דיר אהת קהל, זיך ליטעל בעים פן יתדוהו שלל ענאל לאכל טעל מנחה
 וצוהי רעדיה לן פירוקה פון יאס אלס חמר בר נתמן אלס פילוי לאסות מדיד ידיו אינע
 ויגולה לאחר משהו פון געליס. אלס מנחה פירוקה ממעל קהלס אהליט טעל שמי דיר
 וצוהי פירוקה למון יא, אלס משהו שמה אלס ליטעל דיר פירוקה היר וי מגס הירוק, על פן נראה פירוקה
 וצוהי אלס שמשון מים ושפך בידו הירוק אלס דיר שישפך, וצוהי דעלעני שעה אחת ו
 שמי דיר וצוהי ש' פירוקה אלס על פן שערך שחור ברכה למעט [דן]אליט פירוקה פמחם [קב]
 י' חוש שמה עתן פירוקה למון יא פירוקה קפירוסה דהכל. מצינו: אין אדם נגבם צוהי רבי
 נקח. וצוהי בכל הפסרים שלטו אדם כפריס גרם אין אלס נכנס לעצורה לעצור. ואמאי נקטיה. וצוהי
 וצוהי אלס וצוהי אלס וצוהי רבך גדול חסם הפסרים ממעל גבדו קדש קדש קדש, דיינו
 אלס פליט עליה, דלעס מיינה אלס ענין לחיים נעשה. אלס [מחל] [אין] אלס מני עני צוהי שורה
 וצוהי אלס יא ידוע קל כסדר וצוהי וצוהי עומד וצוהי צוהי קיטור י' וצוהי אומר
 וצוהי אלס אלס בעד שורה. י' דהכנסת דיר לזכור וצוהי אלס צוהי. אלס קהל דלעס

מסורת הש"ס

(א) [זכרות כה: קידושין
גד. מעילה יד:], (ב) זכרות
כה, (ג) [תוספ' זכרות
פ"ד הי"ט], (ד) [לעיל יט.
לקמן לא. עא. זבחים יט:],
(ה) ס"א ל"ג, (ו) [תוספ'
פ"א הי"ד], (ז) ז"ל שנכנס,
(ח) [לקמן לב:], (ט) [ויקרא
טו], (י) [גדה יג:], (י"א) [וישע'
מוס' גדה יג: ד"ה אוחז
וד"ה והלל],

הגהות מהר"ב רנשבורג

א גמ' אמר ר"פ זואה
במקומה. ו"ב משום דקמי
מתני' כל המיסק רגליו
טעון טבילה דטעמא שמה
נשארה זואה על בשרו
להכי מייתי הכא הך דר"פ
הגס דעיקר מקומו שיך
בפרק מי שמתו ש"י:

מוסף רש"י

ירדו בבת הוסא.
 משה
 עש עניו יצני וכן הסא
 וסעט ער לפנים מן
 המלוא (ברכות כה.)
 ועשרה קדושין.
 ורגלו מן הכור
 (ט.) **ב** ביום
 המסורין וקמן (לב.)
 יצני לכו מקדש
 על בית הפרה.
 נהיה חזק מזה הקדש
 יצני חזק מזה.
 תעלה
 האשורה שאנה נחא כשכל
 עיניך שחק על ימות
 השם עש עניו מן
 נחם לעמה אפיו טור
 עש עניו אל עמלות
 הדת ממחא אפיו עני
 מקום קדוש (טז.)

תום' ישנים

מצוה דשפשא. אומר ר"ת
ר' זמחן ר' לנחור שהנכנס
להשתקף מיט ארץ צריך
ליטול ידיו אם של שפשא,
ואם שפשא מיהא נטלה
לדון צריך לנכך על גיטת
ידים, מיה דהוא אנוגע
דון צמקוס הטיוטפא ואר
היו רבנן מלכותבן צבטי
זמחא. ואפליגי לנחור
לא היה רבינו מאיר רגיל
לנכך, אלא רבינו נחור לנכך
אשר עליו (ואם לא כן המעיל
הוא לנחור דלא כן המעיל
מיט טעון קדושה, דנחמא
אפליגי כנחל כלל גיטות דלא
פליגי רבנן גיטות, היה
לענין (טבילה) צדקה
אין דמיה אין דגני
קדושה דיל על מלת רבנן,
טבילה מיהא לא
חתיני אשכרינו כלל וכו',
ואיכנן לא צריך. ואינו
היכא דשפשא ודלא צריך
לנחור דאמר ר' לנחור
במקומו בעט שפשא
ואם להשתקף מיט טעון ידיו
אין וכו', ואם לא כן אפליגי
ולדברי מורא. אבל אין
לנחור צדקה כמו דשפשא.
אפליגי על שפשא ב'.
צמקוס משהס (בבבא)
[צמקוס מיה, ר' לנחור
מגולה אפליגי על הקדושה
ד' חמח' ד' חמח'.

לא אמרן מלא צטות. פ
דאין כאן חסד דודאי געל [ד]
דעמאל, שלא היימי שותם בלל
אפילו נכנס לשמות שמא יתן
יב"א. ומכן שמעמא שמעיק
שמים לפירוש הקוטרם [א]
אן. ואפילו היכא שנכנס לשמו
פירש הקוטרם לעבודה לאו
נמי שמעמא בנא' דלא חמיק
לפוש עבודה. ואפילו ר' יהודה
אבל גען לרבינו דמחמיקין
אינו צריך לטובל שכבר טבל